

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1131/2023
11.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против туженог Града Ваљева, чији је законски заступник Заједничко правобранилаштво Града Ваљева и општине Осечина, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3249/22 од 18.11.2022. године, у седници одржаној 11.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА, као неоснована, ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3249/22 од 18.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 484/21 од 05.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име разлике накнаде по основу минулог рад за период од 29.06.2018. године до 27.04.2021. године исплати укупно 51.611,13 динара према опредељеним месечним износима за период јун 2018. закључно са мартом 2021. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 30.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3249/22 од 18.11.2022. године, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете на име увећане зараде по основу минулог рада за период од 29.06.2018. године до 27.04.2021. године исплати 51.611,13 динара према опредељеним износима месечно, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка од 30.000,00 динара и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 53.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка по жалби од 16.100,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је решењем начелника Градске управе Града Ваљева од 18.12.2017. године распоређен на послове ... у Одељењу за ... у звању виши референт, а након тога решењем од 26.12.2017. године тужиоцу је утврђен коефицијент за обрачун за исплату плата од 10,85 и право на минули рад у висини од 0,4 % од основице за сваку годину рада у радном односу код послодавца, по ком је обрачун плате вршен почев од 18.12.2017. године. Решењем начелника Градске управе Града Ваљева од 24.08.2018. године тужилац је распоређен на послове ... у Одсеку за ... у звању виши референт почев од 24.08.2018. године, а након тога решењем од 24.08.2018. године утврђен му је коефицијент за обрачун и исплату плате и право на минули рад од 0,4 % од основице за сваку годину рада у радном односу код послодавца по коме се обрачун плате врши од 04.08.2018. године. Решењем начелника Градске управе Града Ваљева од 05.05.2021. године тужиоцу је утврђено право на минули рад код послодавца у јавном сектору на дан 27.04.2021. године у укупном трајању од 19 година, 5 месеци и 15 дана и право на увећање плате за сваку годину у радном односу код послодавца у јавном сектору од 0,4 % за наведени период. Разлика у обрачуну за исплату плата за минули рад обрачунавана је почев од 27.04.2021. године као дана подношења тужиоачевог захтева о коме је одлучено наведеним решењем. Вештачењем је утврђена висина неисплаћене разлике на име минулог рада за тужиоца за период од 29.06.2018. године до 27.04.2021. године. Тужба у овој правној ствари поднета је 29.06.2021. године.

Тужилац тужбом у овој правној ствари тражи обавезивање тужене на исплату неисплаћене разлике на име минулог рада у периоду од 29.06.2018. године до 27.04.2021. године, наводећи да је у спорном периоду основна плата тужиоца увећана 0,4% за сваку пуну годину рада остварену код последњег послодавца уместо припадајућег увећања за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код других послодаваца у јавном сектору.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтева, уз закључак да тужилац нема право на минули рад за време проведено у радном односу код других послодаваца у јавном сектору у складу са решењем од 05.05.2021. године, јер је пропустио право на интерну правну заштиту у управном поступку и право да покрене управни спор, те да је стога изгубио право да захтева накнаду штете у висини неисплаћене разлике на име минулог рада за период од 29.06.2018. године до 27.04.2021. године.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев, уз основан закључак да у конкретном случају тужиоцу припада права на накнаду штете у висини

неисплаћене разлике на име минулог рада за време проведено у радном односу код других послодаваца у јаваном сектору, у складу са решењем од 05.05.2021. године, и за утужени период до 27.04.2021. године.

Закон о раду ("Сл. гласник РС", бр. 24/05, ... 109/25) чланом 2. став 2. прописује да се одредбе тог закона примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није другачије одређено. Тужени је јединица локалне самоуправе, па се на зараде запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама („Сл. гласник РС “ 23/01 ... 123/21).

Закон о платама у државним органима и јавним службама („Сл. гласник РС “ 23/01 ... 123/21), који се у конкретном случају примењује до ступања на снагу Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајне и јединицама локалне самоуправе („Сл. гласник РС “ 113/17, ... 123/21), а чија је примена одложена почев од 01.01.2025. године, чланом 1. прописује да се тим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања изабраних, постављених и запослених лица у органима и организацијама територијалне аутономије и локалне самоуправе: 1) председника Републике, председника и потпредседника Народне скупштине, председника и заменика председника посланичке групе, председника и заменика председника сталног радног тела Народне скупштине, народног посланика на сталном раду у Народној скупштини, чланова Владе Републике Србије (у даљем тексту: Влада), судија Уставног суда, других изабраних лица и именованих, постављених и запослених лица у министарствима, посебним организацијама, судовима, јавним тужилаштвима, Републичком јавном правобранилаштву, органима за прекршаје и у службама Народне скупштине, председника Републике, Владе и Уставног суда; 2) изабраних, постављених и запослених лица у органима и организацијама територијалне аутономије и локалне самоуправе; 3) запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе. Члан 2. ставом 1. истог Закона прописује да се плате изабраних, именованих и постављених лица и запослених из члана 1. овог закона утврђују се на основу основице за обрачун плата (у даљем тексту: основица), коефицијента, додатка на плату и обавеза које запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање из плате, у складу са законом, док члано 5. став 1. тачка 1. да додаток на плату припада за време проведено у радном односу (минули рад) - у висини од 0,4 % од основице, за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца, у смислу члана 1. овог закона.

Посебни колективни уговор за запослене у јединицама локалне самоуправе (Сл. гласник РС" бр. 38/19, 55/20, 51/22), који се непосредно примењује, у члану 36 ставом 1. одређује да запослени има право на додаток на основну плату у висини од 0,4% основне плате за сваку навршену годину рада у радном односу (минули рад) у државном органу, органу аутономне покрајине, односно органу локалне самоуправе, независно од тога у ком органу је радио и да ли је орган у коме је запослени радио у међувремену променио назив, облик организовања или је престао да постоји, ставом 2. да се право на минули рад остварује и за године рада код послодавца од кога је орган, односно послодавац преузео надлежности, послове и запослене, ставом 3. да запослени остварује право на минули рад и за године рада проведене у органима ранијих савезних држава чији је правни следбеник Република Србија, а који су услед промене државног

уређења престали да постоје док ставом 4. да право на минули рад у складу са овим чланом, остварују запослени почев од 22. марта 2019. године.

У конкретном случају, у складу са решењем од 05.05.2021. године, тужиоцу је утврђено право на минули рад код послодаваца у јавном сектору у трајању од 19 година, 5 месеци и 15 дана и право на увећање плате за сваку годину у радном односу код послодавца у јавном сектору од 0,4 % за наведени период.

Имајући у виду признат минули рада тужиоца код послодаваца у јавном сектору у наведеном трајању, те с тим у вези одредбе Закона о платама у државним органима и јавним службама („Сл. гласник РС “ 23/01 ... 123/21), који се примењује као *lex specialis* као и одредбе Посебног колективног уговора за запослене у јединицама локалне самоуправе, по којима се приликом утврђивања висине плате по основу минулог рада запосленима у локалној самоуправи рачуна и време проведено у радном односу код других послодаваца у јавном сектору, то и по оцени Врховног суда тужилац не мора тражити заштиту права на исплату тражене разлике за спорни период у интерном поступку код послодавца. Наведено право тужиоца за период од 29.06.2018. године до ступања на снагу Посебни колективни уговор за запослене у јединицама локалне самоуправе (Сл. гласник РС", бр. 25/15, 50/15 - Анекс, 20/18, 34/18"Службени гласник РС", бр. 38/19, 55/20, 51/22) постоји на основу Закона о платама у државним органима и јавним службама („Сл. гласник РС “ 23/01 ... 123/21), а након тога у периоду до 27.04.2021. године на основу наведеног закона и ПКУ. Због тога, тужилац коме је признато право на минули рад у утврђеном трајању код послодаваца у јавном сектору има право на исплату припадајућег износа разлике по основу минулог рада за утужени период до подношења захтева 27.04.2021. године на основу наведеног закона и ПКУ који се, када су у питању права из радног односа запослених у локалној самоуправи, непосредно примењује. Касније доношење Колективног уговора код туженог као послодавца не може имати за последицу губитак права која су тужиоцу припала применом закона и ПКУ, у периоду до 27.04.2021. године. С обзиром на напред изнето, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**